

Overdenking,

Een kudde schapen met een herder- op sommige heideplekken in ere hersteld in ons kleine landje aan de zee.

In Roemenië, waar ik veel kom, hoort een kudde schapen nog bij elk dorp. De herder, dronken of nog net niet, is een vertrouwd beeld in het dagelijks leven.

Hij leunt op zijn stok en houdt met de hulp van zijn honden de kudde in de gaten. In de hete zomers slaapt hij bij zijn schapen in een hutje of onder de blote hemel.

Ik houd van dit beeld en van de weidsheid in het oude heuvel landschap.

Ook al is herder met zijn kudde uit onze samenleving verdwenen, het leeft voort als beeld in de oude lagen van onze ziel:

Als beeld voor een liefdevolle vader die zijn kinderen niet in de steek laat of erger. Als beeld voor een liefdevolle moeder die haar kids blijft volgen waar ze ook gaan.

De herder is een oer beeld voor aandacht en zorg, voor verantwoordelijkheid en voor compassie, voor vader en moeder tegelijk.

Oerbeeld van mens zijn, niet gebonden aan tijd en cultuur.

Verlangen voor zoekende zielen om te worden wie we zijn: hoeder voor elkaar, bewaarder van het leven zoals het is bedoeld.

Diep verweven met het grote verhaal van God en mens.

Als rode draad aanwezig in de overlevering van de Joods christelijke traditie doorverteld van vader op zoon, van moeder op dochter.

In het oude Israel is de herder ook de man, die leunt op zijn stok en zijn kudde overziet. Oerbeeld voor God, de eeuwige, de Nabije.

Hij behoedt mijn leven-

“Hij laat mij rusten in het gras en wijst mij dan weer aan een recht en effen pad, waarlangs wij stapvoets verder gaan”.

In deze tijd van rouw zingen we de oude woorden hertaald door Menno zelf.

Wie is deze God?

Kritische intellectuele vragen vervagen in een wereld van pijn en verlies.

Maar toch- wie is deze God, in de overlevering aangeduid als herder?

Het beeld van de herder verschuift, steeds opnieuw getoetst aan de mensen met hun eigen verhaal.

Ben ik mijn broeders hoeder?

Weten we misschien te herinneren uit het begin- van Kaïn en Abel.

Daarna verder: in vogelvlucht- de leiders van Israël, de herders die alleen zichzelf voeden, met het vet en de wol van de schapen.

de schapen niet zien- en de zieken niet genezen, de gewonden niet verbinden.

De herder heerst met hardheid en geweld. De profeet Ezechiël is meedogenloos in zijn kritiek op deze leiders van toen en nu.

Het beeld verschuift opnieuw in de lange overlevering als er van Jezus wordt verteld dat hij zelf de goede herder is.

Het ouder verhaal van God en mens krijgt een nieuw vervolg.

Hij zoekt op wat verloren is geraakt, geneest de zieken en hoort de pijn.

In datzelfde Johannes verhaal wordt Jezus ook het lam genoemd.

Een kwetsbaar mens, slachtoffer, prooi van het roofdier dat op de loer ligt.

Prachtig hertaald met de woorden die we hebben gezongen:

"Terwijl het roefdier loert, eet ik heel rustig uit jou hand.

Jij streelt mijn kop en vult met zorg mijn drinkbak tot de rand..."

Deze paar woorden ontroeren mij opnieuw.

Zo zacht en vol vertrouwen.

"Jou zachte ogen volgen mij altijd en overal,

en elke avond weer opnieuw breng jij mij in jou stal."

Woorden vol troost, woorden van nabijheid – onder bedreiging van omweer en nood.

Herder en tegelijk een van de kudde in al zijn kwetsbaarheid.

In een volgende stap zijn ook wijzelf herder en hoeder voor elkaar in deze moeilijke tijd.

Verloren in emoties, verstrikt in de struiken, verdwaald en onderweg.

Op eigen kracht en toch ook weer met elkaar.

Opgevangen en gezien door een arm om je heen, door een blik die de eeuwigheid begrijpt.

Wij zelf zijn de herder voor elkaar, wijzelf zijn deel de kudde die elkaar vasthoudt onderweg naar morgen.

Hoe deze wisselwerking gaat tussen herder en schaap is aan het leven zelf.

Daar gaan wij niet over en tegelijk zijn wij zelf deel van het geheel.

Sterker nog- het zijn aspecten van onszelf, van ons innerlijk leven.

Behoeden en elkaar bewaren, opgevangen en gezien -

Aanvullend op elkaar zoals het oude symbool uit de Chinese wijsheid van het Taoïsme: Yin en Yang. Pool en tegenpool als ultieme beeld van het leven zelf ingebet in de Tao, kracht van het leven zelf.

Het is die wisselwerking en erkenning van volledig mens zijn, in verbinding met God en het goddelijke, die kenmerkend is voor de vrijzinnigheid.

Omhuld door het mysterie, God, Geest, Tao-

Verwoord in oude tradities.

Vanmorgen met de woorden van de profeet Ezechiël:

Ik zal zelf naar mijn kudde omzien en ze redden waar ze verstrooid zijn geraakt op de dag van wolken en duisternis.

Het verlorene zal ik zoeken en het afgedwaalde terughalen.

De gewonde zal ik verbinden en de zieke versterken. (Ezechiël 34: 11 e.v.)

Wij onderweg van gisteren naar morgen.

Het ene moment kwetsbaar en alleen gelaten. Een volgend moment in staat om de ander op te vangen, te behoeden en te bewaren.

In navolging van die ene mens, die wist waarover hij sprak. De Goede herder, gedragen door de Geest van het leven.

Laten we elkaar die ruimte geven die we nodig hebben om dit grote verlies een plek te geven in ons eigen leven en in deze gemeenschap.

Ruimte door er te zijn- voor elkaar ook al heb je niets te geven.

Ruimte ook om samen stil te zijn.

Ge vulde stilte en lege stilte van mensen onderweg, alleen en met elkaar.

Stilte die ons verdriet, onze vragen opvangt en bewaart.

Stilte die ons behoedt en begeleidt naar morgen.

Stilte als aanwezigheid van die ene God, Nabije aanwezigheid van liefde, kracht en nieuwe levensmoed.

Stilte als ultieme plek, waar ook de laatste vragen zich oplossen, in een oceaan van liefde en mededogen.

Moge het zo zijn nu en voor de tijd die komt.

